

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 23. 9. 2019, čj. CPR-12560-2/ČJ-2018-930310-V241, a čj. CPR-12560-3/ČJ-2018-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2019, čj. 41 A 67/2019-26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států EU v délce 6 měsíců. Žalobkyně totiž vykonávala na území ČR minimálně v období od 29. 9. 2017 do 11. 10. 2017 pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání. Rozhodnutím z téhož dne správní orgán uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobkyně proti oběma výše zmíněným rozhodnutím.

[2] Proti oběma rozhodnutím žalované podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud zamítl. V napadeném rozsudku mj. uvedl, že žalobkyně vykonávala u společnosti Lef na území ČR závislou práci bez pracovního povolení a její činnost neměla povahu služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že na území ČR nevykonávala práci neoprávněně. Správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a směrnici 96/71/ES. Stěžovatelka tvrdí, že byla zaměstnána u polské společnosti MAG SP. Z O.O. Do ČR byla vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, tj. v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu s cit. směrnici. Správní orgány

neakceptovaly její důkazní návrhy k prokázání skutečnosti, že bylo namíste aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle stěžovatelky nelze v obchodních vztazích vyloučit situaci, kdy z důvodu menší vytiženosti je zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned vyslán k práci v jiném členském státě. To je i její případ.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Není sporné, že stěžovatelka disponovala jediným povolením k pobytu a zároveň i k zaměstnání. Vyдалa jej Polská republika. Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polska a v souladu s Úmluvou k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států EU, a to s možností vícenásobného vstupu. Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou však neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území ČR. Stěžovatelka nemá v ČR tzv. zaměstnaneckou kartu, což potvrdil i Úřad práce ČR. Dle správních orgánů je nepochybné, že činnost, kterou stěžovatelka vykonávala na území ČR ve společnosti Lef, svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Stěžovatelka balila a ukládala knedlíky ve vztahu podřízenosti k české společnosti Lef, na základě pokynů této společnosti a pod její kontrolou. Stěžovatelka v ČR pracovala bez nutného povolení.

[8] NSS poznamenává, že stěžovatelka v kasační stížnosti téměř doslovně opakuje argumentaci, kterou předestřela již v žalobě. Nijak nereaguje na to, co k ní uvedl krajský soud. Nad rámec žaloby uvedla jen málo, a i to jen v obecné rovině. NSS nemůže pominout šablonovitost kasační stížnosti. Nelze opomenout, že zástupce stěžovatelky poslal na NSS v několika případech takřka identické kasační stížnosti (např. sp. zn. 1 Azs 463/2018; 1 Azs 465/2018; či 10 Azs 319/2018). NSS se opakovaně zabýval obdobnými případy (nejpodrobněji viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS). V rozsudku 2 Azs 289/2017 se detailně věnoval výkladu výjimky § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, již se stěžovatelka dovolává, v kontextu práva EU. Z tohoto rozsudku obsáhle citoval i krajský soud v nynější věci. Stěžovatelka nepřinesla v kasační stížnosti žádné argumenty, jimiž by právní závěry vyslovené v cit. rozsudku zpochybnila. NSS proto stěžovatelku odkazuje na plné odůvodnění napadeného rozsudku 2 Azs 289/2017 (dále srov. též rozsudek ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 463/2018-19, a tam v bodě 10 cit. četnou judikaturu).

[9] Na tomto místě postačí shrnout, že výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území ČR, je možný pouze na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) téhož zákona, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě EU, aby na území ČR naplňovaly princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy EU.

[10] V rozsudku 2 Azs 289/2017 NSS dovodil, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. „*To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou*

pokračování

hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“ Pod tuto výjimku nelze podřadit situaci, kdy účastník řízení pro zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě **nikdy** nepracoval, po podepsání pracovní smlouvy byl **ihned** vyslán do ČR, kde vykonával závislou práci pro českou společnost. Jinak smluvní vztahy (pracovní smlouva, smlouva o poskytování služeb mezi zaměstnavatelem v jiném členském státě a českou společností) pouze *zastírají* skutečnost, že cizozemský zaměstnavatel fakticky jedná jako agentura práce, která cizinci zprostředkovala zaměstnání na území ČR.

[11] Taková situace nastala i v nyní posuzované věci. Stěžovatelka svou hlavní činnost nevykonávala ve státě sídla formálního zaměstnavatele (MAG SP). Vyslání stěžovatelky nepředstavovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele. V kasační stížnosti k tomu stěžovatelka nepředkládá naprosto žádnou argumentaci, stejně tak neargumentuje ani tím, že by předtím pracovala na území Polska. Během výslechu naopak zcela otevřeně uvedla, že územím Polska ji autobus víceméně jen provezl, aby se dostala do ČR.

[12] NSS připouští, že stěžovatelka se patrně stala obětí piklů, které kuli zprostředkovatelé zaměstnání. Právě oni stěžovatelku vybavili pracovní smlouvou s polským zaměstnavatelem, který stěžovatelku vyslal pracovat do české společnosti Vidininvest. Stěžovatelka ovšem nepracovala v provozu pražské Vidininvest, ale u jihomoravské Lef, která dle doložené smlouvy odebírala služby (práci vyslaných zaměstnanců) od jiné polské společnosti ARDNED SP. Vnitřní nesoulad stěžovatelkou tvrzených a doložených smluvních vztahů jednoznačně ukazuje, že tyto vztahy představovaly jen *nedokonalou* simulaci právních skutečností, jejichž existence měla umožnit přeshraniční pronájem ukrajinské pracovní síly v ČR. Polský zaměstnavatel vyslal stěžovatelku k výkonu práce do ČR, aniž kdy v Polsku stěžovatelka vykonávala jakoukoliv práci.

[13] NSS proto přisvědčil krajskému soudu a správním orgánům, že se stěžovatelka nemohla dovolávat výjimek podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak, stěžovatelka musela mít povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou nebo modrou kartu. Bez toho vykonávala práci v ČR nelegálně. Provedení dalších důkazů by bylo zcela nadbytečné. NSS, stejně jako krajský soud, ve spisech nedohledal stěžovatelkou odkazované vyjádření Evropské komise, dle něhož údajně bylo zaměstnávání v souladu s právem EU. Pokud by ale šlo o stejné vyjádření, které zástupce stěžovatelky předkládal v jiných podobných kauzách, ani toto vyjádření by na posouzení věci nemohlo nic změnit (např. již cit. rozsudek 1 Azs 463/2018, bod 17)

[14] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu